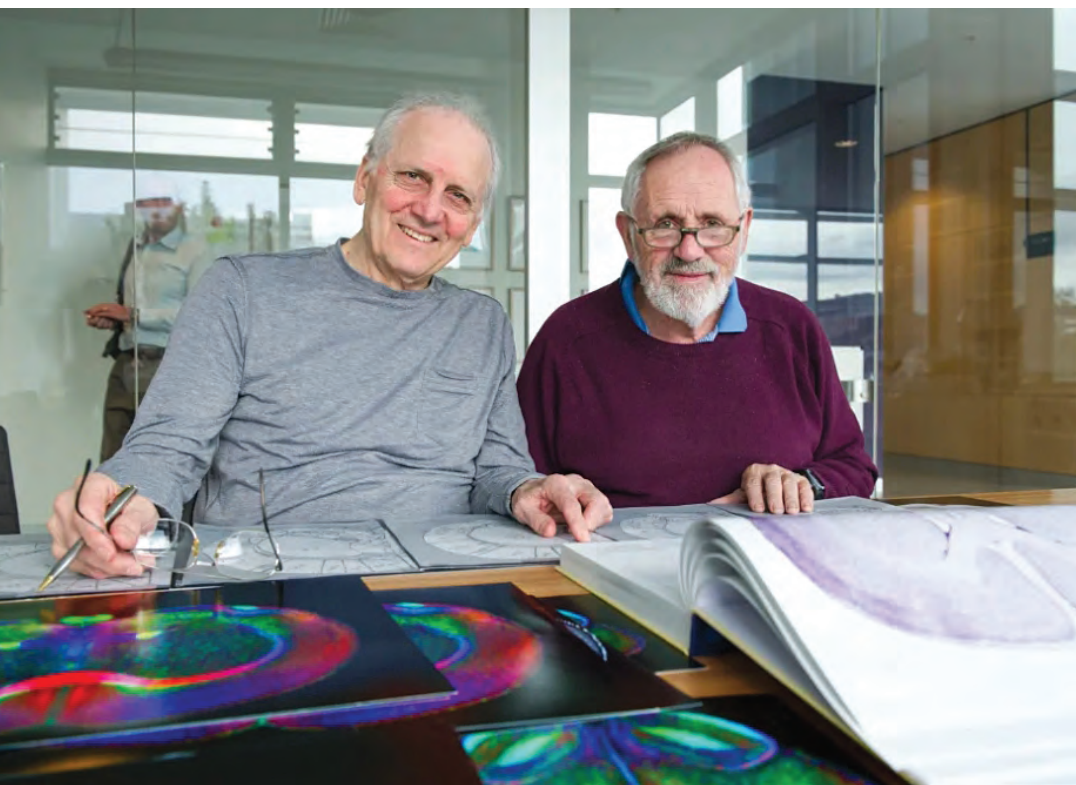

Ο Γιώργος Παξινός είναι καθηγητής Ψυχολογίας και Ιατρικών Επιστημών στο Neuroscience Research Australia του Πανεπιστημίου της Νέας Νότιας Ουαλίας στο Σίδνεϊ. Γεννήθηκε στις 6 Δεκεμβρίου του 1944 στη Λεύκη Ιθάκης. Οι επιστημονικές του αναζητήσεις τον οδήγησαν μακριά από την Ελλάδα. Συνέχισε τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο Berkeley στην Καλιφόρνια και μεταπτυχιακά στο πανεπιστήμιο McGill στον Καναδά. Έπειτα πέρασε ένα μεταδιδακτορικό έτος στο Yale. Από το 1973 εργάζεται στο Πανεπιστήμιο του New South Wales στο Σίδνεϊ, όπου και διαμένει διατηρώντας όμως επαφή και με τα καλύτερα Πανεπιστήμια και Ερευνητικά Κέντρα ανά τον κόσμο, μεταξύ των οποίων και το Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης. Είναι μέλος της Αυστραλιανής Ακαδημίας Επιστημών και της Βασιλικής Εταιρείας της Νέας Νότιας Ουαλίας και αντεπιστέλλον μέλος της Ακαδημίας Αθηνών.

Το έργο του έχει ξεχωρίσει διότι έχει κατασκευάσει τους περισσότερους άτλαντες του εγκεφάλου κι έχει ανακαλύψει τους περισσότερους πυρήνες (περιοχές του εγκεφάλου) από οποιονδήποτε άλλον επιστήμονα, ενώ, εκτός από τον εγκεφαλό, καρτογράφησε και τον νωτιαίο μυελό. Ειδικότερα, έχει ανακαλύψει 91 περιοχές (πυρήνες) στο κεντρικό νευρικό σύστημα και σε πολλές έχει δώσει ελληνικά ονόματα. Ο Έλληνας νευροεπιστήμονας ανακάλυψε μια νέα, άγνωστη έως τώρα, περιοχή στον ανθρώπινο εγκεφαλό. Η περιοχή, την οποία ο Γ. Παξινός ονόμασε «Ενδοσχοινοειδή Πυρήνα» (Endogestiform Nucleus), βρίσκεται κοντά στο σημείο όπου ενώνεται ο εγκεφαλος με τον νωτιαίο μυελό.

σταντίνος Δροσάτος, αντιπρόεδρος του Ινστιτούτου ARISTEiA και υπεύθυνος υλοποίησης της μελέτης, η επιλογή των 63 προσωπικοτήτων από το επιστημονικό συμβούλιο της έρευνας δεν έγινε μόνο με κριτήρια βιβλιογραφικών αναφορών.

«Επελέγησαν αυτοί των οποίων το έργο κρίθηκε θετικά για την πρωτοτυπία του, για τον ηγετικό χαρακτήρα σε διεθνείς επιστημονικές δράσεις, για την επίδραση παγκόσμιας εμβέλειας στην ιατρική και την έρευνα αλλά και για τη διαχρονικότητα» είπε ο κ. Δροσάτος.

Η γεωγραφία της ελληνικής Ιατρικής

Από την εποχή της διαμοίρασης του ελληνικού χώρου μεταξύ Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και Βενετίας, οι ελληνικοί πληθυσμοί βρέθηκαν σε μια ιδιαίτερη πολιτική, κοινωνική και οικονομική θέση όντας χωρισμένοι μεταξύ Ανατολής και Δύσης.

Σε αυτές τις συνθήκες, ένα τμήμα του Ελληνισμού λειτούργησε ως μεταφορέας γνώσης μεταξύ των δύο κόσμων. Σε αυτό το τμήμα ανήκε και η ομάδα των Ελλήνων γιατρών που σπούδασαν και έδρασαν στη Δύση ασκώντας το επάγγελμά τους και στην Ανατολή. Έλληνες ήταν παρόντες

στην ιατρική ιστορία όλων των βαλκανικών χωρών και της Τουρκίας.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στις αρχές του 19ου αι., η Πύλη είχε σχεδιάσει την ίδρυση ελληνικής Ιατρικής Σχολής στην Κωνσταντινούπολη, η οποία θα στελεχωνόταν με Έλληνες καθηγητές που τελικά δεν έγινε. Ειδικά για την Τουρκία, ο σημαίνων ρόλος των Ελλήνων γιατρών συνέχισε και μετά την Ελληνική Επανάσταση μέχρι και το 1922. Η ίδρυση ελληνικής Ιατρικής Σχολής στην Ιόνιο Ακαδημία προηγήθηκε της ιδρύσεως του ελληνικού κράτους.

Η μεταγενέστερη ίδρυση του Πανεπιστημίου Αθηνών και της Ιατρικής Σχολής του ήταν καθοριστική για την εκπαιδευτική γεωγραφία της ελληνικής ιατρικής και των συναφών επιστημονικών αντικειμένων. Συχνά, οι πρώτοι απόφοιτοι του Πανεπιστημίου Αθηνών έκαναν σπουδές στην Ελλάδα που συνέχιζαν με εκπαίδευση και έρευνα στη Γερμανία και τη Γαλλία ή αργότερα στη Μεγ. Βρετανία και τις ΗΠΑ για να επιστρέψουν στην Ελλάδα για πανεπιστημιακή καριέρα.

Το Πανεπιστήμιο Αθηνών άλλαξε σημαντικά και την κοινωνική γεωγραφία. Οι νέες γενιές επιστημόνων δεν προέρχονταν μόνο από τις ανώτερες κοινωνικές τάξεις. Τα πρώτα 100 χρόνια μετά την επανάσταση, ήταν καθοριστικά για τη διαμόρφωση των χαρακτηριστικών δομών του ελληνικού ιατρικού κόσμου. Τότε τέθηκαν οι βάσεις της υγειονομικής νομοθεσίας του κράτους και της επιστημονικής δράσης πληθώρας ιατρών και επιστημόνων.

Ο 1ος Παγκόσμιος Πόλεμος και μετά η Μικρασιατική Καταστροφή και η απώλεια του γεωγραφικού χώρου στα ανατολικά προκάλεσαν ένα κύμα διασποράς των Ελλήνων επιστημόνων προς τις δυτικές χώρες με έμφαση στον αγγλοσαξωνικό κόσμο και τις Ηνωμένες Πολιτείες που υποδέχθηκαν το ταλέντο εκατοντάδων Ελλήνων.

Η περίοδος αυτή συνέπεσε με κοσμογονικές ανακαλύψεις και εξελίξεις στη Βιολογία και τη βιοϊατρική έρευνα που ανέδειξαν νέες προοπτικές στη θεραπεία ασθενειών και τη βιομηχανία φαρμάκων. Η έκρηξη της γνώσης αυτής της περιόδου αντικατοπτρίζεται με σημαντική αύξηση των Ελλήνων που η μελέτη εντόπισε την περίοδο μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Δίπλα στον ευρύτατα γνωστό Γεώργιο Παπανικολάου, αυτή η περίοδος περιλαμβάνει δεκάδες Ελλήνων με εκατοντάδες επιστημονικές συνεισφορές που καλύπτουν σχεδόν κάθε τομέα της Ιατρικής και της Βιοϊατρικής έρευνας.

Η μελέτη των Ελλήνων ιατρών και ερευνητών βιοϊατρικής των τελευταίων 200 ετών ανέδειξε μια κοινότητα με έργο διαχρονικής αξίας, παγκόσμια παρουσία και διεθνή αναγνώριση. Οι βιογραφίες αυτών των Ελλήνων βρήθουν παραδειγμάτων σκληρής δουλειάς, αριστείας αλλά και αγάπης για τον άνθρωπο.

Τα αποτελέσματα της μελέτης παρουσιάζονται σύντομα σε βιβλίο και θα αξιοποιηθούν σε επιστημονικές δημοσιεύσεις που βρίσκονται υπό ετοιμασία.